

Майката на Тес се протегна. Начервената ѝ уста можеше да се отваря много широко.

– Значи, отсега вече започваш с гаджетата? – попита тя дъщеря си.

Огледа ме надълго и нашироко. С вдигнати вежди разучи ръцете и краката, ушите и косата ми.

– Я виж ти – рече тя накрая. – Турист джудже. – Разсмя се към дъщеря си. – Във всеки случай, той няма да те командва. Допълнителен бонус.

Навън излязоха със столове две други жени с бели панталони и престилки и малко по-късно вече ядохме общо петима. Мълчах си, понеже не се знаеше дали туристите джуджета имат право да говорят. А и гласът ми не липсваше никому, тези жени кряскаха все едно идеше краят на света.

Затова дъвчех тихичко и си мислех за прасетата, върху които паднала Елен. Дали беше ги ранила? Или най-вече ужасно са се стреснали, когато през покрива им изведнъж се пръкнало едно момиче?

След два сандвича и четири минимарчета Тес стана от масата.

– Вече наистина трябва да се залавяме за работа. – Пъхна лаптопа си в раницата и ми кимна. – Хайде, Самуел!

Майка ѝ пак се разсмя и ми помахаша за довиждане. Не ѝ помахаша в отговор.

– Страшна ли ти се стори? – попита Тес, когато малко по-късно закрачихме по улицата.

– Ами...

– Повечето мъже се плашат от нея.

– Може би трябва да се държи по-любезно – ка-

зах. – На повечето мъже не им е приятно да ги наричаш джуджета. Според мен, де.

Тя кимна и известно време мълча.

– Според мен пък тя всъщност е много доволна – после продължи тя. – Тоест, че мъжете ги е страх. Не че мъжете са джуджета. Това ѝ се струва тъпо.

Подритнах едно камъче.

– Мисля, че все пак трябва да свикне с тази тъпотия.

Тес се изкиска.

Минахме покрай една тераса, пълна с бащи, майки и деца. Носеха грамадни слънчеви очила и ядяха палачинки за обяд, понеже беше ваканция.

В училище бях свикнал винаги да съм най-малкият. Ала в този момент, при толкова много слънчеви очила, зяпащи ни с Тес, се почувствах по новому. Все едно за пръв път се виждах в огледалото.

– Ами баща ти? – попитах, понеже ми се щеше да си мисля за друго. – И той ли се бои от майка ти?

– Нямам представа – отвърна Тес. – Не го познавам.

Заковах се на място.

– Не познаваш баща си?

Тя поклати глава.

– И как така?

Тя скръсти ръце.

– Ама че любопитни са хората! Щом кажа, че не познавам баща си, веднага искат да разберат защо. Винаги. Всеки път същото. Аз да не би да те питам как точно са те направили вашите?

Погнусено сбърчих лице.

– Именно – рече Тес. Въздъхна. – Добре де. Преди дванайсет години майка ми имала любовна връзка с баща ми. Заминали заедно на далечно пътешествие, но след няколко месеца на мама ѝ втръснало. Върнала се у дома, а баща ми продължил по пътя си. Вкъщи мама открила, че очаква бебе. Това съм била аз.

– Баща ти какво казал?

– Абсолютно нищо. Мама не споделила с него, защото връзката им била приключила. Обаче много искала да си има дете. Тъй и ме родила, самичка.

Горе над главите ни се развяваха флагчетата на рибарски магазин. Миришеше на пържена риба и майонеза.

– Значи, баща ти не знае, че съществуваш? – попитах.

Тя поклати глава.

Гледах я. Това момиче вече единайсет години е могло да диша и да се движи и да се оглежда наоколо, а баща ѝ даже не знаел, че я има на бял свят. Майка ѝ я е крила. Представяш ли си. Когато баща ѝ е мислел за всички хора по света, изобщо не е знаел, че един от тия човеци е негова дъщеря.

– Хайде, туристе-джудже! – Тес отново закричи. – Стига си ме зяпал. Имаме да организираме погребение. Как да го направим?

Прехапах устни. Съвсем бях забравил за Ремус.

– Тук има ли супермаркет? – попитах, след известно размишление.

– Да не сме на Луната. Разбира се, че имаме супермаркет.

– А магазин за креп хартия?

Тя кимна.

– Даже и това имаме. Бащите за момента са разпродадени, но иначе си имаме всичко.

Опитвах се да я наблюдавам скрито, но беше мъчно.

Баща ѝ, значи, не знаеше, че тя съществува. Тя обаче, естествено, знаеше, че него го има някъде по света. Няма начин да го нямаше, иначе не би се родила. Или пък вече не беше жив? Може пък през околосветското му пътешествие да го беше изляла акула. Или беше паднал в кратера на вулкан.

– Не може ли да потърсиш баща си в Гугъл? – попитах. – Та да се запознаеш с него. Да признаеш, че съществува.

Тя поклати глава и се загледа в две чайки, които се бореха за празна тарелка от картопки.

– Мама не иска да ми каже името му.

– *Какво?*

Тя все още се взираше в сивобелите птици.

– Чак като съм навършела осемнайсет. Според нея, всичко сега си вървяло прекрасно, като сме само двете. Не ни трябвал никакъв мъж.

– И просто ей тъй го е решила за теб? – попитах.

– Не, не. – Тя навири нос. – Майка ми дълго и сериозно го е обмисляла. И чак тогава стигнала до извода, че така е по-добре.

– О – само казах.